

Pravá Bohoslužba

1. čtení: Iz 1,10-20

Kázání: Ř 12,1 - **Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.**

Bratři a sestry. Napadlo vás někdy, proč se vlastně tady v kostele každou neděli scházíme? Proč chodíme v neděli do kostela? To přece normální lidi nedělají, že by v neděli, když se nemusí do práce, dobrovolně ráno vstali a šli do nevytopeného kostela koukat na toho pána v černém taláru. Normální lidi to nedělají. Tedy pokud normální znamená většina. Asi jsme v něčem zvláštní. Ale proč to děláme? K čemu to je dobré? Jistě, někdy, výjimečně, je to zábava, někdy poučení, člověk se setká s těmi dalšími, kteří jsou podobně zvláštní jako on sám. Je nám spolu dobře. A to je dobře. Myslím ale, že to není všechno. Tak sem chodíme, abychom se setkali s Pánem Bohem? A to se s ním můžeme potkat jenom tady v kostele? On tady bydlí? Ne, Pán Bůh nebydlí v kostele. Ani tady v tom soběslavském, ani v katedrále sv. Víta v Praze, dokonce ani v tom velkém kostele ve Vatikánu. Co by tu taky dělal? V neděli bych to ještě chápal, to tu jsme my, ale co by tu dělal přes týden? S Pánem Bohem se člověk může setkat všude. V lese, na horách, na zahradě, v kině nebo na záchodě. Žádný kostel, ani ten sebelepší a sebehezčí a sebestarší není zvláštním místem Božího přebývání. Žádný kostel není svatý, rozhodně ne sám o sobě.

Tak proč se tu tedy každou neděli scházíme? Odpověď je možná jednoduchá. Přece k bohoslužbám. A o bohoslužbě mluví i apoštol Pavel v tom verši, který jsem četl. Mluví dokonce o jakési pravé bohoslužbě. Tak to máme vyřešené. Až se Vás někdo bude ptát, proč chodíte do kostela, nebo až se budete v neděli ráno ptát sami sebe, když se vám zrovna nebude chtít vstávat do kostela, proč to děláte, tak můžete odpovědět, že chodíte na bohoslužbu.

A co to je ta bohoslužba? Zase další otázka. To už je jako ve škole. No, myslím, že otázky jsou dobré. Důležité. Možná důležitější než odpovědi. Tak to prosím ještě chvilku vydržte. Co to tedy je bohoslužba? Přece to, že se spolu pomodlíme, zazpíváme písničky, poslechneme si něco z Bible a farářovo kázání. No ano, to je součástí našich bohoslužeb. Ale to není všechno. Možná to ani není to nejdůležitější. Kdyby bylo, mohlo by se nám brzo stát, že by o nás platilo to, co jsme slyšeli v prvním biblickém čtení. **„Že se mi chodíte ukazovat! Kdo po vás chce, abyste šlapali má nádvoří? Nepřinášejte už šalebné obětní dary, kouř kadidla je mi ohavností, i novoluní, dny odpočinku a svolaná shromáždění. Z duše nenávidím vaše novoluní a slavnosti, jsou mi jen na obtíž, jsem vyčerpán, když je musím snášet. Když rozprostíráte své dlaně, zakrýváte si před vámi oči. Ať se modlíte sebevíc, neslyším.“** To je síla, co? V Bibli není zas tak moc míst, kde by se Pán Bůh takhle rozohnil. Když to čtu, úplně slyším ten strašlivý Boží hlas a jde z toho na mě hrůza. Že by Pána Boha mohla ta naše bohoslužba takhle dopálit. A co je na tom teda špatně? Vždyť ti, kterým jsou ta tvrdá slova určena, dělali přece všechno podle pravidel. Podle Božích pravidel. Přesně takhle to měli od samotného Boha přikázáno. Scházeli se v kostele, tehdy v chrámu, modlili se, přinášeli přesně vybrané a připravené oběti, dodržovali přikázané svátky a ještě spoustu dalších věcí, které my ani zdaleka neděláme. Jenže na to nejdůležitější zapomněli. Nebo se jim do toho nechtělo. Bible to říká slovy: **„Přestaňte páchat zlo. Učte se činit dobro. Hleďte právo, zakročte proti násilníku, dopomozte k právu sirotkovi, ujímejte se pře vdovy.“** A apoštol Pavel to zase říká takhle: **„abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.“**

Chodit do kostela je myslím dobré. Pokud to ale někdo považuje za záslušnou činnost samu o sobě, pak to není k ničemu. Spíš to Pána Boha může pěkně naštvat. Stejně tak dávat Bohu oběti. To už sice neděláme, taky na tom ale není nic špatného. Pokud si ale člověk myslí, že je to něco záslušného, že si tím může Pána Boha udobřit nebo ho k něčemu naklonit, tak to už si člověk koleduje. Ale stejně, to všechno dohromady pořád ještě není ta pravá bohoslužba.

Tady mě napadá zrcadlo. Jestli by ta bohoslužba, aby nám k něčemu byla a aby z ní měl i Bůh radost, neměla být jako zrcadlo. To člověk většinou používá, aby se podíval sám na sebe. Ono zrcadlo jde ale taky pootočít a člověk v něm

najednou může spatřit odraz něčeho jiného. Nebo někoho jiného. A o to myslím jde. V té pravé bohoslužbě totiž jako v životě nejde v první řadě o mě ale o toho druhého. Tak jako zrcadlo může odrážet někoho někomu, tak i ta naše bohoslužba může odrážet samotného Boha tomu, kdo ho potřebuje. Vždycky jsem si myslel, že bohoslužba, to znamená, že já sloužím Bohu. Ta pravá bohoslužba ale taky na druhou stranu znamená, že Bůh slouží člověku. To všechno, co od Boha dostávám, bych mu měl alespoň z části nějak vracet. Ale zkuste něco vrátit Bohu. A co vlastně, když je všechno jeho? A taky jak? Jak chcete Bohu něco dát? K tomu je jen jedna cesta. Dát to tomu druhému. Totiž druhému člověku. Tak jako zrcadlo dává obraz někoho někomu jinému.

A nemyslím si, že by nám hrozilo, že pak budeme sadou stejných zrcátek, kdy se budeme všichni chovat a vypadat stejně. To nám rozhodně nehrozí. Vždyť každý jsme už stvoření úplně jinak. Každý úplně jinak ten Boží obraz zkreslujeme, tu zvětšujeme, tu zmenšujeme. U někoho, jako v těch srandovních zrcadlech na Petříně budou zvětšeny nohy a tělo a hlava budou zase srandovně maličké. Pro někoho je nejdůležitější, jak ho Pán Bůh vždy milostivě přijme a bude zrcadlit právě tohle přijetí. Pro někoho je zase důležité, jakou má v Bohu oporu a může se odvážně pouštět i do riskantních podniků a právě tuto odvahu bude zrcadlit. V tom je myslím i výhoda církve. Z těch různě protáhnutých a pokroucených Božích odrazů tak jde poskládat určitě ne reálný obraz Boha, ale rozhodně pravdě bližší, než by to dokázal člověk sám.

To všechno, co při bohoslužbě i tady v kostele sami děláme, to jak se modlíme, zpíváme, i posloucháme to Slovo Boží, to ještě samo o sobě není Bohoslužba. Až když se v tom zrcadlí to Boží dávání nám, až když to jako zrcadlo předáme dál, pak je to skutečná bohoslužba. Až když se ta naše Bohoslužba stane zrcadlením služby Boží, až pak je užitečná. Každému z nás osobně, i tomu druhému, který sedí o tři lavice za námi nebo na úplně opačném konci kostela. Pak je užitečná i Pánu Bohu, pak z ní i on může mít radost. A nemusí si zacpávat oči a uši a být z toho našeho patlání unaven.

Ta pravá bohoslužba, jak o ní píše apoštol Pavel v tom listě Římanům, ta se může dít kdekoli, kde je vedle nás alespoň ještě jeden člověk. A ano, může se dít i tady v kostele. Kostel je myslím taky dobré místo pro bohoslužbu. Je to pokaždé, když od Boha něco dostávám a díky tomu můžu něco udělat pro člověka vedle sebe. Třeba mu jen říci: Mám Tě rád. A to není málo.

Amen